

σης. Ὄταν ὁ Εὐλαμπῆς ἀποξηρανθῆ τελείως, εἰσάγουσιν αὐτὸν διὰ τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς εἰς κηροπήγιον καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου ἀνάπτουσιν αὐτὸν ὡς ἀπλοῦν κηρίον. Καίει, φωτίζει, καταυγάζει.

Μία ἐκ τῶν εἰκόνων τοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ ἀνέφερον, παριστᾷ Ἀμερικανὸν τινα ἀναγινώσκοντα ἡσύχως τὴν ἡμερίδα του ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς θαυμασίας ταύτης λυχνίας.

Ὄταν ὁ ἰχθύς κατῆ ἀντικαθίσταται παρ' ἐτέρου, δηλαδή ἀνανεοῦσι τὸ κηρίον, φαίνεται ὁμως ὅτι ἡ καῦσις τοῦ ἰχθύος-κηρίου εἶναι βραδεία, ἐπομένως καὶ ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν εἶναι ἀξιοσημείωτος οὗτος. Φαντάσθητε αἰθουσαν χοροῦ φωτιζομένην ὑπὸ διακοσίων ἢ τριακοσίων τοιούτων ἰχθύων-κηρίων. Ὅποιαν μοναδικὴν ἐντύπωσιν θὰ παράγῃ ἡ ὅλως νέα αὕτη ἰχθυϊκὴ φωταγωγησις.

Ἐπίσης ὁμως ὅποσον ἄθλιον καὶ ἀγενές τέλος εἰς τὸ ἐλεύθερον τοῦτο τέκνον τῶν ἀθύσων, ὅπερ λάμπον ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐκτάσει τῶν ὑδάτων καὶ ἡδέως λιχνιζόμενον ὑπὸ τοῦ κύματος καταλήγει ὡς ἀπλοῦν κηρίον.

Ὁ παράδοξος Εὐλαμπῆς ἀναμιμνήσκει εἰς ἡμᾶς τὸν Θαλασσοβάτην, τὸ πτηνὸν τοῦτο τῶν τρικυμιῶν, τὸ ἀρεσκόμενον εἰς τὴν θύελλαν καὶ τοὺς κλύδωνας. Ὡς ἀστραπὴ διέρχεται τὰ μέλανα νέφη καὶ διὰ τῆς ταχείας αὐτοῦ πτέρυγος ἐμπαίζει τὰ ἐξηγηωμένα κύματα.

Ὑψηλά, ὑπεράνω τῶν ἀνέμων τῶν συσσωρευομένων καὶ διαρρηγνυομένων μετὰ φρικώδους κρότου, ὑπεράνω τῶν χαινουσῶν ἀθύσων καὶ τῶν θαλασσοδερομένων πλοίων, ῥίπτεται κατὰ τοῦ ἀνέμου, ἢ ἐκτείνων τὰς πτέρυγας σχεδὸν ἀκίνητος φαίνεται ὡς ὑπνώτων ἐπὶ τῆς θυέλλης.

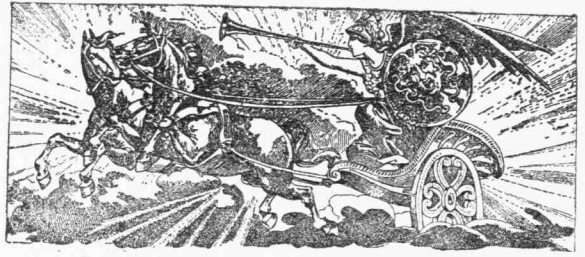
Ἐν τούτοις ἰδοὺ εἰς τί μεταχειρίζεται ὁ ἄλιεὺς τῶν νήσων Φεροῦ τὸν καλλιτέγγην τοῦτον τῶν τρικυμιῶν, τὸν κύριον τοῦτον τῶν ἀνέμων λαμβάνει τὸ παχύτατον καὶ ἀπεξηραμένον σῶμα τοῦ Θαλασσοβάτου καὶ καθιστᾷ τοῦτο ἀπλὴν καπνίζουσαν λυχνίαν, διαπερῶν ἀνὰ μέσῳ τοῦ σώματος θρυαλλίδα ἀνημμένην.

Τὸ πτηνὸν καίει ὡς κηρίον. Ἐπικειμένου τοῦ ὕπνου σθεννοῦσι τοῦτο, ἐναποθέτουσιν εἰς τινα γωνίαν τῆς καλύβης καὶ ἐπανάπτουσι πάλιν τὴν ἐπαύριον. Φαντάσθητε τὸν βασιλέα τοῦτον τῶν ἀέρων, τὸν φίλον τοῦτον τῆς ἀθύσου καὶ τοῦ οὐρανοῦ μετεσηματισμένον ἐν καλύβῃ εἰς ταπεινὸν κηρίον.

Ἀναλογία ἀληθῶς περιέργος καὶ μοναδικὴ μετὰ τοῦ πτηνοῦ τοῦτου καὶ τοῦ Εὐλαμποῦς ἰχθύος, ἀμφοτέρων χρησιμευόντων εἰς τὴν αὐτὴν χρῆσιν.

Φαντάσθητε Εὐλαμπῆ καὶ Θαλασσοβάτην ἀνημμένους καὶ κειμένους συγχρόνως συμμετρικῶς ἐπὶ τῶν δύο ἄκρων ἐστίας. Ἰχθὺν καὶ πτηνὸν μετασηματισθέντα εἰς κηρία καίόμενα μέχρι τῶν πτερύγων, μέχρι τῶν πτερυγίων, μέχρι τῶν ποδῶν, μέχρι τῆς οὐρᾶς καὶ ὧν κατασκευαστὰ ἐγένοντο ὁ Ὠκεανὸς καὶ ὁ οὐρανός.

N. X. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Τόσον ὀλίγη εἶνε παρ' ἡμῖν ἡ πρωτότυπος ἐπιστημονικὴ ἐργασία καὶ ἐξ αὐτῆς πάλιν τόσον σπανία ἡ ἔχουσα κάποιαν σπουδαιότητα, ὥστε δικαίως ἐνεποιήστε βαθυτάτην ἀίσθησιν ἢ τελευταία ἐν τῇ Γαλλικῇ Σχολῇ ἀνακοίνωσις τοῦ κ. Σβορώνου, περὶ τῆς ὁποίας ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ. Ὁ διευθυντὴς τοῦ παρ' ἡμῖν νομισματικοῦ Μουσείου, νέος ἀκόμη καὶ φιλόσοφος, δὲν ἐμποιεῖ ἐκ πρώτης ὕψεως τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπου, τοιαύτην κατέχοντες θέσιν καὶ ἐπιστημονικὴν ἐμπειρίαν. Καὶ ὁμως ὁ κ. Σβορώνος ἐργάζεται ὅσον ὀλίγοι ἐπιστήμονές μας, ἔχει δὲ νὰ ἐπιδείξῃ ἔργα τῆς εἰδικῆς ἐπιστήμης, ἀπαιτήσαντα μόχθους καὶ ἐρεῦνας πολυετείς καὶ ἐπιμόνους. Πόσον εἶνε δημιουργικὸς ἐν τῇ θεωρίᾳ, ἀπέδειξεν ἡ τελευταία του ἀνακοίνωσις, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέπτυξε τὴν ὠραίαν αὐτὴν καὶ πρωτότυπον ἰδέαν, ὅτι τὰ ἀρχαία νομίσματα δὲν εἶνε παρὰ ἀπεικονίσεις ἀστέρων. Καὶ γενικῶς μὲν ἐξέθηκε τὰ κατὰ τὴν θεωρίαν του εἰς τὴν πρώτην ἐκείνην συνεδρίασιν. Εἰς τὴν προσεχῆ δὲ θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνακοίνωσίν του καὶ διὰ περισσοτέρων παραδειγμάτων θ' ἀποδείξῃ πόσον εἶνε πρὸς τὰ πράγματα ἀληθῆς ὁ ἰσχυρισμὸς του.

+

Πλήρης ἦτο τὴν π. Πέμπτην ἡ αἴθουσα τοῦ Κακουρηγοδικείου. Ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ ὁ Ἀριστείδης Καπράλος, ὁ ἐπικεκηρυγμένος ληστής. Ὁ κόσμος συνωστιζόμενος περιέργως περιέμενε νὰ ἴδῃ τὸ τέλος τῶ ἀνθρωπώμορφον καὶ νὰκούσῃ τὰ προμερὰ καὶ ἀνεκδιήγητα αὐτοῦ κακουργήματα. Ληστής καὶ μάλιστα ἐπικεκηρυγμένος—φαντάσθητε! πόσα δὲν λέγει εἰς τὴν φαντασίαν ὁ ἀναδιπλασιασμός. . . Καὶ ὁμως ὁποία ἐκπλήξις! Ὁ ληστής ἦτο εἰς ἄνθρωπος συμπαθοῦς φυσιογνωμίας καὶ εὐαίσθητῆς ἄκρας, ὁ ὁποῖος ἐξερράγη εἰς λυγμούς, συγνηθίσαντας καὶ ἀκροατήριον καὶ δικαστήριον, ὅταν ὁ συνήγορός του, ὁ δικηγόρος κ. Παπαλεξάνδρης, συμμαθητῆς καὶ φίλος τοῦ κατηγορουμένου, εἶπεν ὅτι πρὸ εἰκοσαετίας τὸν ἐγνώριζεν ὡς εἰρηνικὸν καὶ φιλήσυχον ἄνθρωπον. . . Εἰς τὸν Καπράλον ἐπεβλήθη ἡ ἐλαφρὰ ποινὴ ἐπταετοῦς εἰρκτῆς. Ἀλλὰ δὲν τον ἔσωσαν τὰ δάκρυά του. Ἐκ τῆς διαδικασίας ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἦτο ληστής, ἀλλὰ μόνον ζωοκλέπτης, χάρην ποιικιλίας διαπράξεως καὶ μίαν ἀναίρεσιν τῷ 1892. Προσεχῶς θὰ δικασθῇ καὶ δι' ἕνα φόνον ἀκόμη, τὸν ὁποῖον διέπραξε τῷ 1889. Ἀγ' μικρὰ πράγματα. Ληστής νὰ μὴ εἶνε! ἄλλως πῶς θὰ ἐσώζετο ἡ ὑπέλληψις τοῦ κ. Παπαλεξάνδρη, ἔχοντος τοιοῦτον συμμαθητὴν;

+

Τοιαῦτα δῶρα ἀληθῆ μόνον ὁ κ. Μοντενέγρος εἰσφέρει νὰ κάμῃ.

Ἐντὸς μικροῦ κομισητάτου κλωθοῦ ἐνέκλεισε δύο λεοντιδεῖς, γεννηθέντας ἐν Πάτραις δλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνταῦθα μετακομίσεως τοῦ θηριοτροφείου του, ἀπέστειλε δὲ τούτους πρὸς τὸν προϊστάμενον τῆς Ἰσπανικῆς πρεσβείας, τὸν ἀντιπροσωπεύοντα ἐν Ἀθήναις τὴν κυβέρνησιν τῆς ἰδιαιτέρας του πατρίδος. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ χάρας ἐγένετο δεκτὸν ἐν τῷ μεγάρῳ τὸ πολῦτιμον δῶρον καὶ θερμαὶ ἐξεφράσθησαν πρὸς τὸν γενναῖο-δωρον θηριοδαμαστήν εὐχαριστίαι. Οἱ δὲ μικροὶ βασιλεῖς τῆς ἐρήμου, μετὴν ἐλπίδα νὰ μεγαλώσουν, παντοίων τυγχάνουν βασιλικῶν ἀληθῶς περιποιήσεων ἐν τῷ μεγάρῳ, τοῦ ὁποίου θὰ γίνουσι ὁ καλλήτερος στολισμός.

Ἰδοὺ καὶ μία ἀνακάλυψις ἔχουσα ὄχι μόνον ἐπιστημονικὴν ἀλλὰ καὶ πρακτικὴν σημασίαν. Αἱ ἀνασκευαὶ δὲν φέρουν εἰς φῶς θεμέλια μόνον παλαιῶν οἰκοδομῶν καὶ ἀγάλματων καὶ κοσμημάτων νεκρῶν καὶ ὑδρογωγείων. Δι' αὐτῶν ἀνακαλύπτονται καμμίαν φοράν καὶ ποταμοὶ πλήρεις παρελθόντος, ὕδατος καὶ ζωῆς. . . Πρόκειται περὶ τοῦ ποταμοῦ Ἡριδανοῦ, τοῦ εὐρεθέντος πρὸ τινῶν ἡμερῶν παρὰ τὴν Ἀγίαν Τριάδα. Ὁ γάλλος μηχανικὸς Ματιῶν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ περίφραξις τοῦ Κεραμεικοῦ, σιλότων χάριν δοκιμῆς εἰς τὸ μέρος, ὅθεν ὑπετίθετο ὅτι διήρχετο ὁ Ἡριδανός, εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τον ἴδῃ αἴφνης ἀνακηδῶντα καὶ δι' ἀφθονοῦ ὕδατος κατακλύζοντα τὸ μέρος. Οὕτως, ὄχι μόνον βεβαιοῦται πλέον ἀσφαλῶς ἡ θέσις τοῦ ποταμοῦ τούτου, ἀλλὰ καὶ αἱ Ἀθῆναι ἀποκοτῶν ἀριστὴν ποσότητα ὕδατος, δυναμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς πολλὰς ἀνάγκας. Καὶ ἔχουν τόσῃν ἀνάγκῃν ὕδατος αἱ Ἀθῆναι!

Αἱ ἐλπίδες τῶν Ἀθηναίων νὰ ἴδουν καὶ πάλιν μετὰ γίλλους σκηνικοὺς καλλιτέχνους διαψεύδονται μία-μία. Ὁ Φάβρ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας, τοῦ ὁποίου ἀκόμη κινεῖ τὴν προσοχὴν καὶ σκανδαλίζει τὸν καλλιτεχνικὸν πῶλον ἡ ἐλευστικὴ ἐκείνη εἰδοποίησις μετὴν προσωπογραφίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, εἶνε πλέον βέβαιον ὅτι δὲν ἔρχεται. Ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ Ῥόσση, τὸν ὁποῖον τόσον ἐπερίμενον οἱ θαυμασάντας αὐτὸν πρὸ τινῶν ἐτῶν, δὲν ὑπάρχουν νώτεραι ἐνθαρρυντικαὶ εἰδήσεις. Τελευταῖον ἐτηλεγράφησεν ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ Δοῦζε καὶ ἡ ἐλπίς τῆς ἀπολαύσεως ἀνεγεννήθη, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ τὴν διαδεχθῇ ἀπογοήτεις, ἐπειδὴ, ὡς ἐγνώσθη κατόπιν, ἡ Δοῦζε, ἡ ὁποία θὰ ἔλθῃ, μόνον τὸ ὄνομα τῆς μεγάλης ἰταλίδος ἠθοποιῶς φέρει. Ἀλλῆ Δοῦζε λοιπόν. . . σωστὴ πλαστοπροσωπεῖα.

Ἐκ τοῦ Σ κ ρ ἰ π .

Εἰς ἰατρὸς τῆς πόλεως μὲς μεταβαίνει νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ δύο τέκνα τοῦ κ. Μ., ἀλλ' εὐρίσκεται πρὸ ἐκπληκτικοῦ θεάματος, τοῦ πατρὸς ὀλοφυρομένου:
— Γιατρέ, πέθανε τὸ ἕνα παιδί μου μετὰ τὸ γιαιτρικὸ πού διέταξες.
— Μὰ ἂν ἔπαιε τὸ γιαιτρικὸ, ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ καὶ τὸ ἄλλο παιδί.
— Τὸ ἄλλο δὲν το πῆρε.

Ὁ κ. Σοφοῦλης ἀνέφερεν εἰς τὸ ἀνάγνωσμά του τὸ ἐπόμενον ἀνεκδοτὸν ἐντὸς δασκάλου.
Ὁ Δάσκαλος (εἰς τὰς ἐξετάσεις). — Πέ μου, εἰς τί χρησιμεύουν τὰ μουσεῖα;

Ὁ Μαθητὴς. — Διὰ νὰ φυλάττωμεν εἰς αὐτὰ τὰ ἀγάλματα.
Ὁ Δάσκαλος. — Καὶ εἰς τί χρησιμεύουν τὰ ἀγάλματα;
Ὁ Μαθητὴς. —
Ὁ Δάσκαλος (αὐστηρῶς). — Τὸ εἶπομεν τόσας φορές! γιὰ νὰ ἔρχωνται οἱ ξένοι νὰ τὰ θαυμάζουν!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Περίεργοι οὐνήθειαι κατὰ τὸν ὕπνον.

Ἀνώνυμος τις, γράφων ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἐφημερίδι «The Builder», διηγεῖται τὰ ἑξῆς ἄξια προσοχῆς, πλὴν ἀνεξήγητα τῇ ἀληθείᾳ πράγματα: «Ἐπὶ εἰκοσιπέντε καὶ ἐπέκεινα ἔτη, συνειθίζω νὰ κοιμῶμαι μετὴν κεφαλὴν πρὸς βορρᾶν, ἢ τοῦλάχιστον ὅσον δύναμαι βορειότερον. Καὶ ὅταν κοιμῶμαι ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου, τοποθετῶ πάντοτε τὴν κλίνην πρὸς βορρᾶν, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατόν, καὶ εὐρίσκω εἰς τοῦτο μεγάλην ἄνεσιν, δὲν δύναμαι δὲ σχεδὸν νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς, ἂν δὲν κατακλιθῶ τοιοῦτοτρόπως. Πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων μου, οἵτινες γνωρίζουσι τὴν συνήθειάν μου, φροντίζουν πάντοτε νὰ τοποθετῶσι τὴν κλίνην μου κατὰ τὴν εἰρημένην διεύθυνσιν, γελῶσι δὲ συγχρόνως μετὴν ἰδιοτροπίαν μου, ἀλλ' ἐγὼ κοιμῶμαι ἀνέτως καὶ γελῶ με αὐτούς.»

Τὴν αὐτὴν συνήθειαν εἶχε καὶ Γερμανός τις ἰατρός, ὅστις βεβαίως ἐν τῇ διαθήκῃ του ὅτι ἡ μακροβιότης του — καθ' ὅσον ἔζησε μέχρις ἡλικίας 109 ἐτῶν — ὠφείλετο καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὴν ἀπαράδατον συνήθειάν του νὰ κοιμᾶται μετὴν κεφαλὴν πρὸς βορρᾶν. Πρὸς τούτοις ἀναφέρεται ὅτι εἰς διαμέρισμά τι νοσοκομείου τῆς Ρωσίας ἐθεραπεύοντο πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀσθενεῖς τινες λίαν εὐαισθητοὺ κράσεως, ὧν ἡ ἀνάρρωσις προέβαινε καθ' ἡμέραν. Ὅτε ὁμως μετεκομίσθησαν εἰς ἄλλην πτέρυγα τοῦ νοσοκομείου, ἡ ἀνάρρωσις των ἀνεκόπη, καὶ διὰ τοῦτο ἐθεωρήθη ἐπ' ἀνάγκης νὰ τοὺς ἐπαναφέρωσιν εἰς τὰ δωμάτια, ἅτινα καὶ πρότερον κατεῖχον, ἀμέσως δὲ ἤρξαντο πάλιν ἀναλαμβάνοντες ἐκ τῆς νόσου, διότι «αἱ κλίναι εὐρίσκοντο πρὸς βορρᾶν».

Βλάβη τῆς ἀκοῆς ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ τηλεφώνου.

Γάλλος ἐπιστήμων ἀνεκάλυψεν ὅτι εἰς τοὺς ὑποχρεωμένους ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των νὰ κάμωσι μεγάλην καὶ καθημερινὴν χρῆσιν τοῦ τηλεφώνου ἐπέρχεται «ὑπέρμετρος πίεσις τῶν ὠτῶν» ἐκ τῆς διηνεκοῦς ἐντάσεως τῆς ἀκουστικῆς συσκευῆς. Παρετήρησεν εἰς πολλὰς περιπτώσεις ὅτι τὸ οὖς, ἐρεθιζόμενον ὑπὸ τοῦ διαρκῶς ἐπαναλαμβανομένου ὀξέος ἤχου τοῦ κώδωνος ἢ τῶν ὑποκώφων ἤχων τῶν διὰ τοῦ σωλήνος μεταδιδομένων, προσλαμβάνει ὑπερερρεθισμὸν τινα, ἐξ οὗ καθίσταται ἐπὶ τέλους ἀνίκανον νὰ ἐπιφέρῃ οἶον δῆποτε ἤχον, ἀκριβῶς ὅπως ὁ ὀφθαλμὸς, ὅταν εὐλογισθῇ ἢ ἐρεθισθῇ, δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὸ φῶς. Οἱ ὑπὸ τῆς τοιαύτης παθῆσεως προσβαλλόμενοι ὑποφέρουσιν ἐκ νευρικῆς ὑπερτασθεσιας, βόμβου τῶν ὠτων, ἰλιγγίου καὶ νευραλγικῶν πένων. Ὅμοια παθολογικὴ κατάσταση παρατηρεῖται καὶ παρ' ἐκείνοις, οἵτινες κατατρίβουσι μέγα μέρος τοῦ βίου των ἐν μέσῳ τοῦ συμμίκτου θορύβου τῶν μηχανῶν. Ἡ πάθησις αὕτη θεραπεύεται, ἂν δοθῇ καιρὸς εἰς τὸ οὖς νὰ ἀναπαυθῇ ἐφ' ἰκανὸν χρόνον, τούτῃστιν ἂν ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ ἐκλήπῃ πρὸς καιρὸν.